

George Dumitru

Să fie π

Cuprins

Partea I.....	11
Partea a II-a	105
Partea a III-a.....	265
Partea a 3,14-a	369

1

Camera era plină de fum de țigări. Tim și Ian își sorbeau încet paharele de vodcă, tăvăliți în sofa imensă. Ziua aceea fusese foarte agitată. Din fericire, reușiseră să scape de echipa poliției, ca prin urechile acului, a nu știu câtă oară. Tim nu era prea convins că joaca asta cu focul era foarte inteligentă. Dar veniturile frumușele aduse din distribuirea „pachețelor DHL“ erau prea tentante ca cei doi prieteni să se mai oprească. Ian credea însă că muncea „spre binele societății“, cum spunea el adesea, cu o anume doză de cinism. Acolo unde pentru mulți doar streangul mai părea ultima soluție, cocaina vândută de ei era colacul de salvare menit să-i scoată din valurile reci ale disperării.

— Hai să nu ne mai plângem de milă. Cel puțin ne avem unul pe altul, nu-i aşa?

— Oh, da... ce consolare. Când mi se ridică nivelul de testosteron în sânge, te iau la pupături până ți-oici obrajii...

Începură să râdă amândoi în hohote, vrând parcă să alunge și ultima picătură de teamă din suflet. Să închidă ușa în nas acelor demoni care-i vizitau zilnic, șoptindu-le la ureche că destinul lor era pecetluit. Să uite sirenele poliției, șuieratul gloanțelor, fuga nebună prin canalizările orașului. Viața lor era o ruletă rusească. În momentele lor de luciditate o comparau cu

mersul pe o funie alunecoasă, deasupra unei cascade. Dar adrenalina obținută după parcurgerea fiecărui pas pe acea funie subțire dintre viață și moarte era totul pentru ei. La fel ca sărutul pasional al unei Miss Univers. La fel ca atunci când îi-e pus pistolul la tâmplă, iar aşteptarea aia prelungită la poarta iadului este mai dureroasă decât moartea însăși. După care, într-o fracțiune de secundă după apăsarea pe trăgaci, acel click surd și mut te teleportează subit pe tărâmul celor vii. Al viilor morți. Al morților care se prefac că trăiesc.

Ian își luă rămas bun și ieși afară, în ploaia rece de noiembrie. Se strecură ca o stafie pe străzile Londrei până ajunse la stația de metrou Watford, de la periferia orașului, de unde o apucă spre Sutton, alt cartier mărginaș din sudul Londrei, unde locuia. Tim adormi pe sofa fără ca să-și mai termine țigara.

La nici zece minute după aceea, pași ușori făcură să scârțâie podeaua de lemn a casei scărilor. O pisică neagră apărută parcă de nicăieri tăie calea trupei operative speciale a Departamentului de Crimă Organizată, compusă din cinci coloși înarmați până în dinți și cu cagulele trase pe față. Fără nicio avertizare, namilele acelea trântiră dintr-o lovitură ușă de la intrare, răcnind cât îi țineau plămâni: „Poliția...Poliția!”. Doi dintre ei se aruncă căt ai clipe asupra lui Tim, imobilizându-l și legându-i mâinile la spate, apăsându-i în același timp capul cu bocancii lor grei.

— Melanieeee, strigă el deodată din toți rărunchii, în timp ce se trezi transpirat leoarcă.

Simțea că se îneacă din lipsă de aer, deși fusese numai un coșmar. Unul dintre nenumăratele coșmaruri ale ultimilor ani. Parcă și acum îl mai dorea capul, acolo unde bocancul imaginari al oamenilor legii își înfipsează crampoanele. Inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi vrut să-i părăsească trupul oricum amorțit. Ce fel de viață mai era asta, în comparație cu cea pe

care o avusese cândva? Nu era o prefăcătorie jalnică? Nu era o piesă lugubră de teatru, în care moartea mima stângace rolul vieții? Până când mai avea să își joace rolul la propria înmormântare? Până când?...

A doua zi de dimineață, nici nu se trezise bine din somn când bătăi reale se auziră deodată în usă. Frica îi încolțî din nou în inimă.

— Deschide o dată, omule! Deschide o dată! Tot mai dormi și la ora asta?

Îi veni inima la loc. Era fostul lui coleg de școală, Jim Clark, cu care începuse să vorbească din nou, de curând. Clark nu facea parte din lumea periculoasă a lui Tim. Demult, în liceu, fusese și cei mai buni prieteni. Dar apucaseră fiecare drumuri diferite după tragediile din viețile lor. Se îmbrățișară bărbătește, iar Tim își ceru iertare pentru debandada totală din bucătărie și chiștocurile de țigară care erau aruncate pe lângă scrumieră.

— Ce? Ai fost atât de beat aseară încât nu ai mai găsit nici măcar scrumiera?

— Nu mai am de mult simțul găurii, dacă înțelegi ce vreau să spun, glumi Tim. Mi-am pierdut antrenamentul de când cu...

— Ah, de parcă Melanie e singura femeie de pe lumea asta. Trebuie neapărat să te pun pe roți. Arăți jalnic. Trebuie musai să-ți găsesc pe cineva.

— Crezi că asta e problema mea? Crezi că n-aș putea să-mi găsesc și singur? Zi-mi mai bine de ce ai venit, și lasă-te de predici!

Jim se întinse confortabil pe canapea, trecându-și mâna dreaptă prin dreptul nasului în semn de greață față de miroslul înțepător de tutun din cameră. Tim se îndreptă spre frigider, de unde scoase două sticle de bere.

— Știi... spuse din nou Jim, îi-am găsit un job. Unul tare de tot.

Respec... Un job? Măi să fie... îl uite, în sfârșit, pe cineva căruia îi pasă de mine.

Apoi făcu o scurtă pauză, scărinându-se pe frunte și zâmbind și mecher, ca și când ar fi vrut să-și ridiculizeze prietenul prin mimica feței.

— Job? Eu?... Ai uitat că eu nu pot avea niciun job? În plus... eu am deja unul, știi bine.

— Nu, nu... Liniștește-te. Nu e vorba despre ce crezi tu. Nu trebuie decât să...

Făcu o pauză, de teamă că Tim va interpreta greșit gestul său. Știa foarte bine că în comparație cu banii frumoși care îi veneau din vânzarea cocainei, ceea ce dorea acum să-i propună lui Tim sună mai mult ca o jignire. Iar ea era cu atât mai mare cu cât Jim cunoștea bine coeficientul de inteligență al prietenului său.

— Nu trebuie decât să... accepți un post de... femeie de serviciu în facultate, la mine.

— Femeie de serviciu? ... Femeie de serviciu? își bulbucă Tim ochii de surprindere.

Izbucni în hohote de râs care-l molipsiră imediat și pe Jim. Acea replică mâniaoasă pe care o așteptase nu numai că nu mai sosea, dar înțelesе acum că reușise prin propunerea lui să reducă zâmbetul pe fața crispată a prietenului său. Să-i alunge pentru o clipă îngrijorările. Să-l decupleze subit de realitatea aia sumbră care îl însoțea zi de zi.

După câteva clipe bune de râs copios, își sterseră amândoi lacrimile din colțurile ochilor, se priviră tăcut în ochi pentru scurt timp și începură o a doua șarjă de hohote de râs, parcă interminabile.

— Dumnezeule, n-am mai râs așa de mult timp. De foarte mult timp... spuse într-un târziu Tim. Cred că va trebui să-mi pun pe cap vreo burka ceva, ca să nu fiu recunoscut la angajare.

Să fie π

— Nu, nu trebuie să te temi. Pentru o muncă de genul acesta nu-ți trebuie niciun fel de... Nu o să intereseze pe nimeni trecutul tău. În plus, am pus eu o vorbă pentru tine la departamentul de personal.

— Jim, ai înnebunit? Înțeleg că sunt un idiot că duc viața asta... de pe azi pe mâine, jucându-mă cu focul. Dar aşa mă vezi tu pe mine, frecând podelele de clasă, holuri și toalete? În afara de asta, nu reușesc să-mi plătesc datoriile la timp nici câștigând mii de lire, ca acum. Cum crezi că aş putea supraviețui cu mai puțin?

— Ascultă-mă... Ascultă-mă, Tim. Am glumit. În realitate, e vorba de un post de administrator tehnic al universității, care devine vacant în două luni. Ai putea locui în facultate, este liberă o mansardă la etajul 2, de câțiva metri pătrați, suficienți pentru o singură persoană. A locuit acolo ani buni fostul administrator, iar acum e goală. Nu ai mai plăti niciun fel de chirie, nici cheltuieli de întreținere. Iar cu datoriile tale... există soluția insolvenței, omule. Insolvență privată. Există și aşa ceva.

— Hmm... insolvență privată. Chiar crezi că mi s-ar aproba mie un astfel de dosar? Să fim serioși...

— Nu știu. Nu știu. Dar... dar asta nu e viață, Tim. Este...

Nu mai apucă bine să termine vorba că fu întrerupt brutal de Tim, care trânti de perete sticla cu bere.

— Știu bine ce este. E moarte lentă, ok? Ești mulțumit? Dar ți-ai pus vreodată întrebarea dacă fostul Tim mai trăiește? Te-ai gândit la asta? Melanie m-a ucis... De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat... nu mai trăiesc, Jim. Nu mai trăiesc demult... Doar exist... Atât.

Se prăbuși pe scaunul de alături și oftă adânc, la fel ca un copil care și-a pierdut ambii părinți și care este suficient de mare ca să înțeleagă că i-a pierdut pentru totdeauna. Jim privi scena îndurerat, ca unul care știa nu numai trecutul prietenului

său, dar și că numai Tim era în măsură să se despartă pentru totdeauna de acel trecut. Orice efort, orice ajutor care i-ar fi venit din afară era de prisos dacă el renunțase deja la viață.

— Asta sună tare mult a abandon, Tim. Ai abandonat deja?

— Abandon? Hmm, ar fi abandon... dacă aş mai poseda ceva. Ceva pentru care să merite să mai trăiesc. Dar eu nu mai trăiesc. Nu cred că mai trăiesc. De-aia și viața pe care o duc. Nu mai e nimeni... nu mai e nimic în „viața“ mea pentru ca să poți spune că abandonez ceva. Doar pericolele străzii, sirenele poliției, anurajele dubioase... doar ele mai au un sens pentru mine acum. Doar ele mă fac să cred că mai sunt încă viu.

— Eu nu cred că doar ele... Știu sigur că mai e ceva. Ceva care te-ar scoate din mormântul desconsiderării de sine. Ceva prin care te-ai redescoperi pe tine însuși. Pe Tim cel de odinioară.

— Și anume?

— O altă dragoste de-a ta... Poate cea mai mare și cea mai autentică dintre toate.

Tim ridică capul dintre mâini și-l privi neîncrezător. Schiță un zâmbet și rosti cu surprindere, mai mult pentru el însuși:

— Matematica!...

— Da, matematica...

Simți deodată cum inima începe să-i bată din nou. Își aminti zilele și nopțile albe petrecute cu Jim, în vremea studenției acestuia, își aminti de entuziasmul lor pentru diferențiali, matrici și integrale, dedicarea lor pentru mecanica cuantică și relativitatea generală. Jim își continuase aventura până la capăt, iar de câțiva ani devenise directorul catedrei de astrofizică la universitatea King's College. Tim însă preferase IT-ul și, chiar dacă nu terminase vreo facultate, își întemeiașe totuși propria firmă de service în domeniu. Afacerea îi mersese strună până într-o zi când pierduse... totul.

Să fie π

— Și ce-are de-a face matematica cu femeia de serviciu? Sau, mă rog, cu administratorul tehnic?

— Ha, ha, doar știi bine că matematica este în toate... și că toate sunt matematică, încercă Jim să înveselească din nou atmosfera.

Tim nu mai spuse nimic. În loc de asta, se apucă să adune cioburile de pe covor, vrând parcă să refuze un astfel de gând. „Nu, matematica a murit și ea, odată cu fostul Tim“, își spuse el în gând.

— Tim, munca asta poate că nu e atât de bănoasă ca ceea ce faci tu acum. Dar... pe lângă faptul că ai scăpa de pericole, ai putea să asiști la cursuri după ce îți termini munca. Te-ăș introduce în lumea bună a Londrei. Te-ăș pune în contact cu creierele cele mai mobilate din facultate. Poate că de aici și s-ar ivi și alte oportunități. Nu se știe niciodată! Plus că... ai fi înconjurat de sute de studente drăguțe...

— Să le ia mama dracului pe toate! Aș fi cel mai idiot de pe pământ dacă, după ce am pățit eu în viață,... mi-ăș alege locul de muncă doar pentru că acolo sunt multe femei.

— Ok... Ok... Nu pentru femei. Ci pentru tine. Un creier ca al tău e capabil de mult mai mult decât să vândă droguri. Sunt sigur de asta!

— Degeaba, Jim. Sunt campion mondial indisputabil atunci când vine vorba de ghinion în viață. Totul e un maaaaare căcat. Nu dă nimeni doi bani pe mine la ora adevărului.

— Dau eu! Eu știu cine este Tim cel adevărat!

— Încetează! Tim cel din trecut a murit. A murit... și n-o să mai învie niciodată!

De data asta, Tim se răstise în toată regula. Jim își dădu seama că nu mai merita să insiste. Se sculă de pe sofa și se pregăti de plecare, nu înainte de a-și strângă în brațe prietenul. Rostii un scurt „mai gândește-te“, neobișnuit în schimb altceva

dămătrică de la un om care să te urmărească. Înțeleg că nu ești în frigil de afară.

Σ

A doua zi de dimineață, Ian primi din nou apelul acela de care se temea cel mai mult... Sunase Roger, poreclit „caporalul“, șeful lor direct, căruia îi dădeau socoteală de fiecare mișcare. Cocaina și heroina provenite din America de Sud soseau pe căi necunoscute de Tim și Ian. Mai întâi ajungeau în „laboratorul“ lui Roger, o baracă dosită în spatele unor mesteceni bătrâni, în portul orașului Milford Haven din țara Galilor, după care era preluată de curieri de-a lungul și de-a latul întregii Marii Britanii. În garajul acela ascuns de priviri curioase, marfa era extrasă mai întâi din ambalajele originale în care fusese livrată, ca apoi să fie prelucrată, depozitată și ambalată din nou în pungi mici de plastic, după nevoile diferite ale clienților. Valoarea „pachețelor DHL“ oscila în funcție de gramaj între patruzeci de lire sterline pentru nevoi urgente, dar putea ajunge până la cinci sute de lire sterline pentru clienții mai rafinați din Londra, cu adevărată dare de mâna.

„Caporalul“ îl sunase acum pe Ian ca să-i aducă aminte de datoria de douăsprezece mii de lire pe care acesta nu reușise încă să o achite în totalitate. Termenul de îngăduință de șase luni tocmai expirase, iar Roger ajunsese acum la limita răbdării. Cu ambele brațe tatuate în întregime, un cercel cu o cruce mare în urechea dreaptă și o cicatrice urâtă pe obrazul drept, „caporalul“ nu arăta deloc ca o persoană dispusă să mai aștepte. Iar acum venise vremea scadențelor pentru Ian, adică exact momentul de care un curier ghinionist se poate teme cel mai mult.

Să fie π

- Ian, crezi că sunt Dumnezeu? se auzi o voce groasă, întreruptă de o tuse cronică, de la celălalt capăt al firului.
- Mai am nevoie doar de câteva zile. Doar de câteva zile...
- Fă bine și vino la mine mâine după-amiază. Nu vreau să aud scuze. Își nu admit niciun fel de întârziere.

Ian încercă disperat să mai spună ceva. Dar în loc de răspunsul „caporalului“ se auzi doar sunetul sec al unui receptor închis. Se sculă ca ars din pat și își aprinse o țigară, frecându-se buimac la ochi. Plătise deja două treimi din datorie în decursul ultimelor șase luni și doar o minune îl mai putea scăpa acum de furia lui Roger. Dar era prea trecut prin viață ca să mai creadă în minuni. Îl cunoștea prea bine pe „caporal“ ca să mai spere la clemență.

Gânduri negre îi invadă mintea în timp ce goli, fără să își dea seama, pachetul de țigări de pe masă. Spre deosebire de prietenul său Tim, care avea datorii de optzeci de mii de lire către diferite bănci, Ian nu putea spera la niciun fel de înțelegere din partea cămătarului său și la niciun fel de dosar de declarare a insolvenței private. Singura lui șansă era să facă rost de bani cât mai rapid cu putință. Dar de unde? De unde să scoată dintr-o dată patru mii de lire sterline?

Scotoci prin rafturile din bucătărie până găsi ultima seringă sterilă. Nu era un consumator împătimit de heroină, dar în astfel de momente de cumpăna simțea că avea nevoie de drog ca de aer. Degeaba i se încălziseră neuronii mai devreme, căutând cu disperare o soluție. Trebuia acum să se liniștească, să rutând un superb model „Miss Univers“, aşa cum obișnuia el să glumească cu Tim despre momentele acelea de transă.

Deschise punga unde se aflau ultimele grame de pudră albă și vărsă puțin din conținut într-o lingură, după care adăugă apă și zeamă de lămâie care să ajute la dizolvarea mai rapidă a drogului. Apoi își aprinse bricheta și o așeză în picioare,

înținând câteva minute deasupra ei lingura până ce heroina devine un lichid alburiu. Desprinse bumbacul de la filtrul unei țigări și îl înfășură în jurul acului, apoi trase tot lichidul în seringă. Își pipăi cu grijă vena cefalică a brațului drept, se aşeză comod în fotoliu și începu să-și injecteze, încet-încet, drogul în sânge. Dintr-o dată oftă prelung de placere, iar toată acea anxietate care-l copleșise mai devreme dispără ca prin farmec. În locul ei, o senzație puternică de căldură și siguranță îi invadă creierul. Era exact minciuna de care avea cel mai mult nevoie în acele clipe de neputință.

Zăcu aproape inconștient în lumea lui ireală, preț de câteva ore bune, până când efectele drogului scăzură treptat în intensitate. Când își reveni din transă, își pironi întâmplător ochii în colțul drept al tavanului unde, între două bârne de lemn, un păianjen tocmai dădea rotocoale unei muște prinse de curând în plasa lui. Insecta se zbătea cu putere, dând din aripile-i frânte cu disperarea aceea rece de dinaintea morții. Dar tot efortul de a se elibera din capcană fu în zadar. O țesătură fină scuipată de păianjen o încolăci imediat, amețind-o și mai tare. Frângându-i aripile și mai mult.

Privi spre cele două insecte prinse în dansul morții și se cutremură din tot corpul, înțelegând că scena aceea era ca un fel de oglindă pentru cercul vicios în care intrase fără să vrea. Rămăsese orfan de mamă la vîrstă de trei ani, atunci când amintirile cu ea încă nu se sedimentaseră pe deplin în mintea lui. Nu-i mai știa acum vocea, nici măcar chipul. Nu mai cunoștea nimic despre ea. Ce mult și-ar fi dorit acum o mamă care să îi poarte de grijă, care să îl scoată cumva din plasele acelea atât de nemiloase ale anturajului său... Tatăl său murise la doi ani după aceea, în comă alcoolică, astfel încât fusese crescut până la o vreme de bunicii din partea mamei. Dar greutățile financiare și boala Alzheimer a bunicului duseseră inevitabil la

preluarea lui de serviciile sociale ale orașului. La școală nu fusese niciodată un elev deosebit, iar prietenile făcute în anii de liceu îl purtaseră la maturitate încet, dar sigur, către porțile închisorii. Ispășise trei ani pentru diferite tâlhării, iar lumea dură de dincolo de gratii îl făcu să devină și mai agresiv. Acolo cunoscuse acel anturaj care avea să-l dea pe mâna lui Roger. Acolo se prisese fără să-și dea seama în plasele păianjenului...

Se sculă din fotoliu și slobozi din toți plămâni o înjurătură, în timp ce zdrobi plin de furie capul ucigașei artropode. Măcar atâtă satisfacție să aibă și el, dacă așteptarea întâlnirii cu Roger, de a doua zi, îi dădea deja fiori reci pe spinare...

Tremurând de teamă, apucă telefonul și îl sună pe Tim, care în circumstanțele astea îi devenise mult mai mult decât un prieten.

— Hei, am dat iar de dracu', spuse el cu o voce vădit înfricoșată.

— Poftim? Ce e cu tine? Nu-mi spune că te-a căutat iar proprietarul pentru plata chiriei.

— Nu, de data asta e mult mai rău.

— „Caporalul“? întrebă Tim neîncrezător...

Răspunsul fu exact acela de care se temuse Tim: da, Ian era băgat în bucluc până la gât. Dacă ar fi putut, cu cea mai mare plăcere i-ar fi oferit suma aia nenorocită ca să-și scape prietenul. Ian îl ajutase la rândul lui de nenumărate ori atunci când altercațiile din discotecă păruseră pierdute. Dar nu avea acum ce să facă pentru el în afara unor bătăi bărbătești pe umăr și a unor asigurări sterile că totul se va termina cu bine.

Tim promisese la telefon că va sosi într-un suflet la el acasă, ca să-l scoată din starea aceea de soc la o plimbare de amiază. Alergă cât îl ținură picioarele până la stația de metrou Watford, de parcă ar fi fost vorba de nașterea propriului copil, naștere pe care nu dorea să o piardă. Tocmai intră prin porțile automate de